

vydavatelstvo
BESTSELLER

GENTLEMANSKÁ STÁVKA

MARTINA HLUBOCKÁ

MARTINA HLUBOCKÁ

GENTLEMANSKÁ
STÁVKA

Martina Hlubocká
Gentlemanská stávka
Copyright © by Martina Hlubocká
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

*Venujem tým, ktorí neochvejne veria,
že knihu nebudú musieť čítať,
pretože ju sfilmujú. Optimisti :-)*

ISBN: 978-80-8252-044-9 pdf

Londýn, Anglicko 1809

Kapitola 1 SPRÁVNY VÝBER JE DÔLEŽITÝ

Emily sa zachvela. Nie však od strachu, ale od vzrušenia. Vďaka svojmu dôvtipu a predovšetkým šikovným prstom, si zaobstarala pozvánku na ples lady Grifithovej, a tak mohla uviesť svoj plán do chodu. Iste, patrila medzi londýnsku aristokraciu, veď svoj debut absolvovala už pred viac ako piatimi rokmi, a i keď sa jej za ten čas nepodarilo uloviť ženícha (podľa spoločenských pravidiel bola čosi ako stará dievka), stále patrila medzi nich. No na jej smolu nebola výnimočne krásna ani bohatá, ani sa nehrdila titulom, ktorý by bol vplyvnejší ako ostatné, takže sa jej tvár a meno strácalo medzi deťmi novými a zaujímavejšími debutantkami, ktoré každý rok chrľila anglická smotánka.

Ak bolo niečo pravdy na aristokracii, tak to, že bola prelietavá a na jednu bezvýznamnú členku dokázala zabudnúť v momente, keď jej bola predstavená bohatšia, prominentnejšia a elegantnejšia slečna na vydaj. A kým sa stoly v halách týchto sezónnych krásavíc prehýbali pod náporom pozvánok, Emily sa ich ušlo čoraz menej a na všetky dôležité podujatia, akým bol i každoročný ples lady Grifithovej, napokon neprišla žiadna. Zabudnúť na niekoho vo vyšších kruhoch znamenalo jeho spoločenský koniec. A hoci to znelo pochabo, niečo také si Emily nemohla dovoliť. Mala vlastné dôvody prečo, naopak, musela konať. Veď pri sebe nemala žiadneho otca, brata, švagra či iného mužského člena rodiny, ktorý by sa postaral, aby nebola prehliadaná. Taktiež okruh jej priateľov sa dal spočítať na

prstoch jednej ruky a preto sa rozhodla odcudzíť pozvánku a staviť všetky tromfy na dnešný večer.

Zhlboka sa nadýchla a uvoľnila ruky zopnuté v lone. Prenajatý koč sa neochvejne blížil k rozľahlej georgiánskej budove pieskovcovej farby na Stratton Street, osvetlenej množstvom zapálených fackiel. Spomaľoval a Emily cítila každý otras dlažobných kociek, až pokým úplne nezastavil. O pár sekúnd kočiš otvoril dverka a Emily sa prinútila milo usmiať. Prijala ponúkanú ruku, zostúpila po schodíkoch, ktoré pod jej váhou nepríjemne zavzrgali a vykročila ku vchodu s hrdo zdvihnutou hlavou.

Dnes som hostom, opakovala si v duchu stále dookola. Očami nervózne prebehla po rozľahlej hale s dokonale vyleštenou podlahou a srdce sa jej mierne roztlklo, keď zbadala lokaja v livreji, ktorý k nej vykročil. Zastala a vyplašene sledovala, ako mierne pokynul hlavou a natiahol ruku. Na sekundu sa zľakla, že ju chcel vyzvať, aby odišla, no keď mlčal, pochopila jeho gesto. Urýchlene mu odovzdala svoj plášť, na čo sa uklonil a viac si ju nevšímal. Emily rozrušene vydýchla a vydala sa po schodoch za zvukom orchestra, ladiaceho svoje nástroje. Prišla práve včas.

V sále bolo dostatok ľudí, aby sa zamiešala do davu, ale primálo na to, aby sa v ňom stratila a nebola videná. A ona potrebovala, aby si ju všimli, no súčasne potrebovala vzbudiť dojem, že ju sem niekto z prítomných sprevádzal. Bolo nepatričné, aby sa nevydatá mladá žena zúčastňovala spoločenských podujatí bez akéhokoľvek sprievodu. Keby bola vdovou alebo mužom, od tohto zväzujúceho pravidla by bola oslobodená. Ibaže nebola a tak počkala, napoly skrytá za vchodom, na akéhosi gentlemana, ktorý práve vchádzal dnu s postaršou dámou v robustných taftových šatách. Emily za nich prebehla a zatvárila sa, že prišla s nimi. Muž postál predpísaných pár sekúnd na mieste, hlavou pokynul okolostojacim na pozdrav, potľapkal svoju partnerku po ruke a vzdialil sa. I žena sa vydala opač-

ným smerom a Emily využila tento moment na to, aby odhodlane vkráčala do stredú sály.

Zopár hláv sa k nej okamžite otočilo. Bodaj by aj nie, keď na sebe mala doposiaľ svoje najodvážnejšie šaty. Žiarivo červené, s volánom okolo ramien a s hlbším výstrihom, ako jej bol milý - doslova lákal pozornosť k nej a dekoltu. Výraznej farbe sa tešila, pretože nikdy neoblubovala bledé farby vhodné pre debutantky, ale vyzývavý strih šiat ju až tak veľmi nenadchol. No krajčírka vedela, čím upútať pozornosť a mala pravdu. Len čo si šaty obliekla, zvýraznili jej postavu a okamžite oživilo bledú pleť, pričom dokonale ladili s jej havraními vlasmi a karamelovými očami.

Niekoľko prítomných, predovšetkým mužov, na ňu doslova zízalo. Nevšimla si ich a pomaly zamierila k hostiteľom. Lady Griffithová si ju prezrela a v staršej tvári bolo vidieť prekvapenie. Emily na sebe nedala znať nervozitu a pokojne kráčala. Ak uspeje u nej, zvládne zvyšok večera ľavou zadnou.

Usmiala sa a vystrúhala pukerlík.

„Milady,“ oslovila hostiteľku a s predstieranou sebaistotou natiahla ruku k jej manželovi.

Lordovi Griffithovi chvíľu trvalo, kým sa spamätal a odtrhol od nej zvedavý pohľad.

„Och... vitajte,“ pozdravil a pri úklone sa nosom takmer dotkol chrbta Emilinej ruky.

„Veľmi sa teším, že som tu. Váš dom je nádherný, lady Griffithová. A tá výzdoba,“ podotkla zaliečavo a dúfala, že pochvalnými slovami odvedie myšlienky hostiteľky iným smerom než tým, že ju sama v skutočnosti nepozvala.

„Ďakujem,“ zamrmlala lady zamyslene a Emily neušlo podozrenie v jej bystrých očiach, lemovanými jemnými vráskami.

„Tucty bielych ruží, isto z vašej záhrady, robia dnešný večer doslova čarovným,“ pokračovala rýchlo.

„Ako viete, že sú z mojej záhrady?“ prekvapila sa staršia žena.

„Celý Londýn pozná vašu záhradu, lady Grifithová. Krajšej niet. A tieto ruže sú ukázkou vášho vkusu a oddanej starostlivosti.“

Emily ani nedýchala, pokým sa vráska na čele hostiteľky úplne nestratila.

„Áno, väčšina ľudí si najíma tucty záhradníkov, ale nič tak neupokojí myseľ a nenadchne ducha, ako udržiavanie záhrady vlastnými rukami.“

„Presne tak,“ súhlasila Emily a milo sa usmiala.

Bola rada, že si najskôr čo-to o lady Grifithovej pozistovala a nenechala nič na náhodu.

Našťastie prichádzali ďalší hostia a lady ich po očku zahliadla. Emily situáciu okamžite využila.

„No, mala by som sa pobrať pohľadať svoj sprievod. Poznáte to, len čo zazriete dávnych priateľov, ponáhľate sa k nim,“ vymyslela si a lady chápavo prikývla.

„Zabavte sa, drahá,“ prepustila ju, čím súčasne dala pokyn, že je na plese vítaná. Dobré mravy boli v spoločnosti nadovšetko. Hoc aj predstierané.

Emily pokynula hlavou a rýchlo sa vzdialila. *Zvládla som to*, vydýchla si. Lady Grifithová nebola hlúpa. Inak by ju oslovila menom, na ktoré ona, i väčšina prítomných, zrejme zabudla. Našťastie bolo netaktné pýtať sa naň, pokým ste len neboli kráľ alebo vojvoda, či veľmi dôležitá matróna s podrezaným jazykom. A lady Grifithová nebola ani jedno z toho. Obzrela sa, no lady za ňou nevyslala sluhu, aby ju vyprevadil, čo znamenalo, že uverila jej historke o neexistujúcom sprievode.

Postavila sa blízko sochy v životnej veľkosti a z vedľajšieho stola si vzala šampanské. Usrkla si a meravé držanie tela ju opustilo. Verila, že najťažšiu časť mala za sebou. Nevšímala si zvedavé pohľady a žiarivo sa usmievala, no keď sa sála zaplnila, až nebolo vidieť nič

iné len zmes hláv, oblekov a farebnú plejádu rób, začínala svoj názor prehodnocovať. Veď ako si mala v tejto tlačnici vybrať ženícha?

Adam Blackburn, lord Cranshaws s nezáujmom preletel pohľadom po plnej sále. Celý večer sa nudil a potreboval sa nejako rozpýliť, preto jemu a ostatným takzvaným gentlemanom, nenapadlo nič lepšie, ako zavítať na jeden z plesov, ktorý sa dnes večer konal. Ako vodca štvorčlennej skupiny sa rozhodol pre ples lady Grifithovej, pretože tušil, že práve tu sa bude nachádzať väčšina smotánky. A nemýlil sa. Nehovoriac o šokovaných pohľadoch, znechutení a sčasti i túžobného achkania, ktoré k nemu doľahlo, len čo prekročili vchod. Sluhovia na nich nervózne zazerali a len čo si hostiteľka všimla jeho urastenú postavu, nápadne zbledla. Nedivil sa.

Žiadna rozumná žena by ho na svojom podujatí nechcela, no rovnako sa ho neodvážila požiadať, aby odišiel. Nato sa s jeho menom spájalo priveľa titulov a rodová línia bola dlhšia ako samotného kráľa, takže si radšej zahryzli do jazyka a strpeli Adamovu prítomnosť, nech sa správal akokoľvek príšerne. A on si dával naozaj záležať, aby sa správal čo najhoršie. Nezáležalo mu na názore či mienke ostatných. Vlastne mu nezáležalo na ničom a zhrozené či znechutené reakcie ho dokonca zvrátene tešili. Nebral ohľad na pravidlá ani slušnosť. Rád znervózňoval a strašil ľudí, a robil si, čo chcel.

A dnes chcel ísť na ples, trochu potrápiť horenosov a rozprúdiť inak puritánsku zábavu. Dokonca občas premýšľal, že ukradne striebro alebo vyrobí škandál len preto, aby videl, ako hostiteľka jačí či omdlieva. Čím teatrálnejšie, tým lepšie. To bolo jeho krédo.

„Toto bude zábava,“ podotkol sir Edward, jeho kumpán a zrejme i priateľ, ak sa tak dal nazvať človek, s ktorým trávil všetok svoj čas, ale takmer nič o ňom nevedel.

„Myslíš?“ zachripel Adam a prezrel si miestnosť plnú ľudí.

Muži pred ním klopiли zrak, niektoré ženy rozhorčením dáva-

li najavo nespokojnosť, no ostatní, a tých bola väčšina, na neho len nemo zízali. U tých mal najviac problém zistiť, čo si o ňom myslia, ale nikdy po odpovedi nepátral. Na to mu na nej až pramálo záležalo.

Edward štuchol Johna a ten pripitého Georgea. Hlasno zaštikútal a Adam potešene sledoval, ako si k nim lady Grifithová razila cestu.

„Lord Cranshaws, čomu vďačím za vašu návštevu?“

Adam musel uznať, že hoci sa jej hlas mierne zatriasol, v tvári mala odhodlanie. No v ničom jej nepomohlo.

„Rozhodol som sa vás poctiť svojou prítomnosťou, a,“ rozhodil rukou ukazujúc na svojich spoločníkov, „vzal som i zopár priateľov,“ zakončil s falošným úsmevom a pohľadom doslova vyzýval lady Grifithovú, aby mu v príchode zabránila.

No tá sa len silene usmiala. „To je od vás naozaj pozorné.“

Zachechtal sa. „Pozorné,“ napodobnil ju, „naozaj zaujímavé prirovnávanie.“

„Všetko v poriadku, drahá?“ spýtal sa lord Grifith, ktorý sa znenazdajky objavil. Ako jeden z mála sa pred Adamom nikdy nekrčil ani neuhýbal pohľadom. O to viac ho tento starý chlap rozčuľoval. Možno práve preto, že sa ho nebál, ale to si mohol pokojne len namýšľať, si vybral práve ich ples ako miesto dnešnej zábavy.

„Áno, iste, všetko v poriadku,“ pritakala lady a upokojujúco sa na manžela pozrela. Rukou sa dotkla jeho ramena a lordova vypätá hrud' mierne splasla. Adam sa znechutene odtiahol. Čudoval sa, ako mala mužička omotaného okolo prsta. On by niečo také nikdy nestrpel. Odfrkol si a George sa zvalil na jeho rameno, a hoci vážil pôsobivých osemdesiat kilogramov, s Adamom to ani nepohlo.

„Zdravičko,“ zatiahol George a sklenným pohľadom sa snažil zamieriť na hostiteľov. Adam sa zvrátene usmial. Presne pre toto ich brával so sebou. Vedeli šokovať.

„Lord Cranshaws...“ začal varovne hostiteľ, no Edward mu skočil do reči.

„Dúfam, že sme nezmeškali večeru, sme hladní ako vlci.“

Lord Griffith očervenel, no slušnosť mu bránila čokoľvek neprístožné odseknúť.

„A čo podávajú?“ zaštikútal George.

„Miniatúrne jednohukbky a hnusný chľast,“ zhodnotil zrudene John a Adam sa zachechtal.

„To je len predjedlo, hlupák,“ opravil ho naoko vážne Edward.

„Naozaj?“ začudoval sa George a pokúsil sa vzpriamiť. Podarilo sa, no mierne sa kolísal, akoby nevedel udržať rovnováhu. Adam ti-po-val, že je len otázkou času, kedy sa zvezie na zem a niekoho vezme so sebou. Dúfal, že bude pri tom.

„Myslím, že by bolo lepšie, keby ste odišli,“ ticho ich vyzval lord Griffith a na čele mu navrela žila.

Adam sa prekvapene zamračil a po humore nebolo ani stopy.

„Vážne?“ provokoval. Pozrel priamo do tváre lorda Griffitha a spoločne zvädzali súboj pohľadov, pričom ani jeden nehodlal ustúpiť.

„Drahý,“ ticho šepľala lady Griffithová a nenápadne sa obzerala okolo seba. Zopár okolostojacich ich už so záujmom sledovalo. Adam však bol na obecnosť zvyknutý.

Lord na neho ešte chvíľu zazeral, no rýchlo sa odtiahol, napravil si sako a silene sa usmial na manželku. Adam len-len že znechutene nezagúľal očami. No keď sa lord pozrel znova na partičku zhýralcov, ako ich s obľubou volali, v pohľade sa mu zračilo varovanie.

„Ak vyrobíte čo i len jediný škandál, osobne vás vyhodím.“

Nato sa strojene uklonil, chytil manželku za lakeť a porúčal sa.

Adam ho sledoval a krv, ktorá sa mu slovnou prestrelkou aspoň trochu vzbúrila v žilách, znova nadobudla svoj pravidelný rytmus. Opäť ho prepadla letargia a nezáujem. Zamieril k stolu so šampanským, dúfajúc, že na stole bude i niečo iné ako bublinkatá žbrnda, ktorú všetci tak nadšene popíjajú.

Skupinka ho verne nasledovala, pričom Georgea mierne hádzalo

zo strany na stranu. Vrava utíchla a prítomní sa im uhýbali z cesty, akoby mali mor. Mierne povytiahol kútik úst a venoval akejsi mlaďučkej slečinke pohľad, ktorým ju celú prešacoval.

Očervenela a nohy sa jej podlomili, až ju musel chudý spoločník zachytiť.

Adam pokrútil hlavou a viedol svojich verných spoločníkov priamo k zdroju zábavy. K alkoholu.

Sluha, prechádzajúci okolo, sa pri nich zastavil a ponúkol im poháre s vínom.

„Dones niečo tvrdšie,“ prikázal Adam a sluha sa pratal splniť príkaz. George sa oprel o stenu a John sa zvedavo obzeral po prítomných dievčatách.

„Tak, všetkých si šokoval, jedného lorda riadne naštvál a tamtá slečinka pri tebe takmer omdlela, zatiaľ dobré skóre na prvých pár minút, Cranshaws,“ zhodnotil uznanlivo Edward.

„A čo tvoje?“

Edward sa zamyslel. „Ešte som nemal príležitosť ukázať, čo vo mne je.“

Adam pokynul rukou. „Nech sa páči.“

Edward sa zachmúril. „Ale to nie je žiadna výzva, len tak prísť, niekoho vyprovokovať a dostať ho, kam chceš.“

„Tak si vyber náročnejšiu obeť.“

Edward zdvihol obočie. „A videl si výber?“

„Vydajachtivé panny nechajte na mňa, páni,“ zapojil sa John.

Adam vedel o jeho slabosti pre debutantky. Mal rád mladé mäsko, ako tvrdil. Adam zase preferoval ženy pred slečinkami. Edward lipol na blondínkach a George... tomu bolo jedno, hlavne nech pred ním rozťahla nohy.

„Neboj sa, nemám chuť nadbiehať hlupani, ktorá javí záujem akurát tak o rukavičky a počasie,“ odfrkol si Edward.

„Zato ja pokojne takej nadbiehať budem. Nech si rozpráva o čom

chce, no nech sa pritom nezabudne vyzliekať,“ John sa rozhladol okolo seba a už pokukoval po prítomných dámach.

„A čo ty, Cranshaws? Padne dnes nejaká k tvojim nohám?“ Edward sa na neho vyzývavo pozrel. Adam vedel, o čo mu išlo. Snažil sa ho vprovokovať. A on mu vždy rád vyhovel.

Zdvihol kútik úst a pozrel Edwardovi priamo do očí. „Zasúťažíme si?“

Edwardovi sa záujem okamžite odrazil i v tvári.

„Takže stávka, Cranshaws? A o čo? Kto dostane prvý bozk?“

„To je nudááá,“ zatiahol George a Adam s ním v duchu súhlasil.

„Trochu pritvrdíme,“ navrhol nedbalo.

„Úúú, tu sa schyľuje k niečomu veľkému,“ zapojil sa John a zvedavo po nich skákal pohľadom.

„Kto sa skôr dostane dáme pod sukňu?“ Edwardovi sa zjavil dravý lesk v očiach. Tak ako Adam, i on zbožňoval súťaženie. Neraz si ním krátili dlhé chvíle. A tých bolo pre gentlemanov s prastarým rodokmeňom a tučným kontom neúrekom.

„Neviem ako ty, no ja neodídem od nahej ženy pochváliť sa, že som vyhral,“ podotkol Adam a Johnovi prekvapene vyletelo obočie nahor, zatiaľ čo Edward prižmúril oči.

„A nebolo by spravodlivé, keby som dokončil začatú prácu a prehral len kvôli dlhšej výdrž, ako máš ty,“ dodal a muži sa naraz zachechtali. Dokonca i George sa rozrehotal, čo vyvolalo vlnu nespokojnosti okolostojacich hostí. Adam na nich zazrel a tak sa štvorici rýchlo otočili chrbtom.

Medzitým sa objavil sluha s nízkymi sklenenými pohármi plnými tmavohnedej tekutiny. Muži si vzali svoje nápoje a Adam pokynul, aby priniesol ďalšie. Privoňal si, odpil a ocenil whisky. Keď nič iné, aspoň si trochu vypije na účet lorda Griffitha.

„Už som si myslel, že sa v tebe ozvalo svedomie,“ zavtipkoval Edward, no oči sa mu nesmiali.

„Svedomie som nikdy nemal a ani mať nebudem. Ak sú ženské natoľko hlúpe, že rozťahnu nohy na počkanie, iný prístup ani očakávať nemôžu.“

„Pravda, kamarát,“ zahrkútal John a hodil do seba obsah pohára takmer naraz.

„Takže si stanovíme termín a kto sa skôr dostane do dámskych nohavičiek, vyhral?“ Edwardovi sa zrejme nápad pozdával čím ďalej tým viac, pretože prestal Adama zamyslene pozorovať a už bystril zrakom po sále.

„Ale ako zistíte, že si nevymýšľaš a ozaj si ženskú dostal?“ uvažoval John.

„Svadba...“ zamrmlal pripito George.

Adama občas fascinovalo ako muž, opitý ako on, dokázal plynulo sledovať konverzáciu.

„Svadba?“ opýtal sa nechápavo Edward.

Vtom Adamovi niečo napadlo. Bolo to číre zlo, ale čím viac nad nápadom premýšľal, tým viac sa mu pozdával. Konečne sa mohlo udiť niečo, čím by celú spoločnosť načisto šokoval. A ktovie, možno sa mu napokon prestanú podlizovať ako chudáci bez chrbtovej kosti.

„Áno, svadba,“ zopakoval Adam a po tvári sa mu rozlial úšklabok, ktorý vôbec nepôsobil milo či nebodaj prívetivo.

„Čože?“ zvolali jednohlasne John i Edward.

George sa potulne usmieval, akoby presne vedel, na čo Adam myslel. Napadlo mu, či skutočne nevedel, čo sa mu práve prehánalo hlavou.

„Trochu súťaž sťažíme. Ten, kto prvý privedie vydajachtivú ženskú pred oltár, bude víťaz.“

Edward na Adama nechápavo zísal. „Zbláznil si sa?! Nechcem manželku!“

„Ani si ju nevezmeš,“ skonštatoval pokojne, načo Edward stuhol. Trvalo pár sekúnd, kým pochopil plný význam jeho slov.

„Takže si to len bude myslieť?“ spýtal sa Edward šokovane.

Adam na neho vyzývavo pozrel. Takúto stávkku ešte nemali. Celé roky medzi sebou súperili, ale vždy sa jednalo o nezmysly ako kto je lepší strelec, jazdec, plavec, šermiar, boxer, kto prvý získa bozk, dievčinu, či pančušku vydatej dámy. Ďalej nikdy nezašli, no Adam bol už unavený polovičnou zábavou. Chcel niečo poriadne. Niečo, čo by odpútalo jeho myseľ a aspoň na pár týždňov by jeho život dostal nejaký cieľ. Bonusom bude, ak našťve a riadne nahlodá snobské zmýšľanie a smotánka konečne pochopí, že niekto ako on medzi nich nepatril a nikdy patriť nebude.

„Naozaj by ste tie chudery nechali v domnienke, že si ich vezmete?“ opýtal sa John a prvýkrát na ňom bolo vidieť pochybnosti.

Adam sa zatváril previnilo. „Nie,“ ale zlomyseľný úškľabok obratom jeho výraz zmenil, „iba jednu, tú naivnejšiu. Tá druhá zrejme stihne vyviaznuť.“

Bez emócie pozrel na Edwarda. „Keď ja alebo ty oznámime, že dotyčná súhlasila so svadbou, druhý sa stiahne,“ začal a Edward zastal s pohárom na polceste k ústam.

„Ale ako budeme vedieť, že skutočne privolila?“

„Pretože všetko bude vyzerať tak, akoby sa svadba mala uskutočniť. Vráťane ohlások v novinách. A aby nedošlo k omylu, za výhru sa bude považovať až nevesta v kostole.“

Eduardova tvár neprežrádzala nič, no nespustil z Adama zrak. George privrel oči, takže sa dalo len ťažko zistiť, čo si myslel, ale John ako jediný vyzeral šokovane.

„Ale... to nemôžete urobiť,“ namietal.

Adam sa na Johna znechutene pozrel. „A prečo nie?“

„Pretože jej tým načisto zničíte povesť.“

„A keď dá žena mužovi košom, aj keď je oznámenie v novinách? Nie je jej správanie rovnako chrapúncke? My tým namysleným husičkám len ukážeme druhú stranu rovnakej mince.“

John sa zarazene stiahol a Edward sa uškrnul. Evidentne chápal, kam tým Adam mieril.

„Urobíme im presne to isté, čo ony robia mužom už veky, nič viac a nič menej,“ skonštatoval Edward chladne.

John neveriacky pokrútil hlavou. „Ale je rozdiel medzi odmietnutím muža a ženy. Kým pre muža sa takmer nič nezmení a stále si bude môcť vybrať inú manželku, ženu tým označíš za nežiaducu a všetky dvere v spoločnosti sa jej uzavru. Navyše ženská ti dá košom, skôr ako budeš postávať pri oltári na smiech celému Londýnu,“ rozhorčoval sa ďalej.

Adam zomkol pery a prepichol ho otráveným pohľadom.

„Ak s tým máš problém, tak vypadni,“ precedil, čo ho i samého prekvapilo. No ak už raz niečo povedal, myslel to vážne.

John sa nahnevane zamračil a chvíľu Adama prepaľoval pohrdavým pohľadom. Ak nič iné, Adam uznal, že mal guráž. Napokon však John len pokrútil hlavou.

„Nie, naopak, zostanem,“ zdôraznil a po odľahčenej nálade nebolo ani stopy, „rád sa totiž pozriem, ktorého z vás táto stávka zrazí na kolená.“

„John, vždy si bol taký melodramatický?“ opýtal sa Edward a dopil svoju whisky. Adam urobil to isté a ako na povel sa objavil sluha, aby vzal prázdne poháre a priniesol plné. George ani neotvoril oči a vzal si ďalší. Jeho pohyb v priestore Adama fascinoval.

„Takže platí? Oddnes, ten, ktorý prvý nahovori ženskú na svadbu a presvedčí ju, aby na ženícha čakala v kostole, vyhráva?“ uistoval sa Edward so zlomyseľným leskom v očiach.

„Áno,“ súhlasil Adam ticho.

„A o čo vlastne súťažíte?“ zamiešal sa John pohrdavo.

Obaja mlčali. Na výhru ako takú Adam nepomyslel, skôr ho lákal lov, ktorý stávka sľubovala.

„Ja vám pomôžem,“ ponúkol sa John a prefíkane sa usmial.

Adam stisol sánku. Určite sa mu nebude páčiť, čo sa chystal vysloviť.

„Nepôjde o víťaza, ale o porazeného. Ten, ktorý prehrá, sa bude musieť svojej vyvolenej verejne ospravedlniť.“

Adamovi prikladajúcemu pohár k ústam takmer zabehlo.

Ten sviniar!

„A čo víťaz?“ vyzvedal Edward, načo na neho John neprijemne flochol.

„Víťaz nepotrebuje nič viac, než čo dostane. Veď vyviazne zo škandálu bez manželky a to by mnohí považovali za pekelnú výhru. Nehovoriac o predstavení, ktoré si užije, keď sa porazený bude musieť ospravedlniť tej, ktorej zamotá hlavu pred očami celej smotánky.“

Adam na sebe nedal nič znať a čakal, či zo stávky Edward vycúva. Dúfal, že nie.

Chvíľu počkal, až napokon zdvihol svoj pohár do vzduchu a čakal. Vyzval Edwarda a on to vedel. Na potvrdenie svojej dohody napokon zdvihol pohár i on, a po krátkej chvíli sa pridal i John a zrazu prekva-pivo triezvy George. Naraz pokynuli hlavou a bez jediného úsmevu si spoločne pripili a vypitím celého obsahu spečatili stávku.

Kapitola 2 **LAHKÁ KORISŤ**

Emily sa roztítklo srdce. Žeby to bolo také jednoduché? Skrátka stačilo počkať, kým sa jej do cesty nepripletie jeden z prítomných gentlemanov a neosloví ju?

Nenápadne si odkašľala. „Zrejme nás ešte nepredstavili.“

Neznámy muž zavrtil hlavou. „Nie, vás by som si pamätal.“

To sotva, chcela odseknúť, no múdro mlčala. Namiesto toho sa len usmiala a obdivne si muža prezrela. Vysoký, štíhly a zarážajúco príťažlivý. Mal dve zdravé ruky a nohy, žiadnu plešinu či priveľké brucho. A jeho mladý vek, odhadovala mu dvadsaťpäť až tridsať rokov, bolo viac, ako si mohla prijať. Keby nestála uprostred plnej plesovej sály, skákala by od radosti.

„Som Emily Meanwilová,“ predstavila sa a čakala na mužovo meno. No on sa len prefíkane usmial, sklonil sa a bez dovolenia uchopil jej ruku medzi svoje dlane. Nebadane sa prikrčil na znak úklonu a kútiky úst vytočil dohora. Nie veľa, len mierne, akoby sa pousmial, ale svoje meno jej neprezradil. Zrejme sa ani nechystal.

Hm, takže pán tajomný...

„Nepamätám sa, že by som vás niekedy videla,“ nadhodila, akoby bola častou návštevníčkou spoločenských podujatí.

„Takéto plesy nemám práve v oblube.“

„Nie? A čo máte v oblube? Okrem držania dámy za ruku dlhšie, ako je prijateľné?“ naznačila a opatrne si ruku vytiahla. Hoci jej jeho priamosť nahrávala do karát, musela dbať na slušné mravy.

Muž prekvapene zdvihol obočie. „Máte mrštný jazyk.“

Netušila, či má jeho slová považovať za lichôtku alebo obyčajné konštatovanie.

„Občas je mi darom, občas prekliatím,“ zhodnotila pravdivo a nespúšťala z muža pohľad. Vyžarovalo z neho niečo zvláštne temné. Nevyzeral ako typický gentleman, ani ako lovec bohatej manželky. Jeho oblek bol šitý na mieru, držanie tela aristokratické a na všetkých sa díval zvrchu. Dokonca i na ňu, čo sa jej trochu priečilo, no nemohla si vyberať. Nikto iný, ak len nechcela skončiť pri starcovi so smrťou na jazyku a dvoch mladíkoch, ktorí ledva vyšli z lavíc a stále boli pod matkinými ochrannými krídlami, jej nepadol do oka. Preto považovala tohto muža za dar z nebies.

„Viem si predstaviť i iné veci, pri ktorých by váš jazyk obstál,“ za-

díval sa na jej na pery a Emily očervenela. Takto okato s ňou ešte nikto neflirtoval.

„Ste vždy taký priamočiary?“

„Takmer vždy.“

„A dokážete prehodnotiť, čo povieť, skôr ako to povieť?“

„Áno, ale iba v prípade, keď je môj jazyk až príliš zamestnaný niečím iným ako rozprávaním,“ zašklabil sa a nenápadne sa k nej pritlačil.

Emily pochopila narážku a strpla. Usúdila, že jej jeho reči neboli úplne príjemné. So sileným úsmevom sa mierne odtiahla.

„Žijete v Londýne?“ pokúsila sa nadhodiť tému, aby sa sústredil na niečo iné ako na nehanebné narážky. Márne.

„Skutočne vás to zaujíma?“

Prekliaty chlap!

„Iste,“ zaklamala.

„V tom prípade som z Londýna.“

„A na ples lady Grifithovej ste prišli so sestrou, matkou...?“ otázku nechala plynúť a dúfala, že sa dozvie, či má nejakú snúbenicu alebo manželku. Pred minúťou by sa ešte modlila, aby odpovedal záporne, no čím dlhšie trávila čas v prítomnosti neznámeho muža, tým rýchlejšie jej nadšenie upadalo.

„So svojimi priateľmi,“ zamrmlal a sklonil sa k nej, až ju dychom poštekľil na odhalenom ramene. Emily okamžite striaslo a pre istotu sa o ďalší kúsok odtiahla.

Otvárala ústa, aby rozvinula debatu, keď ju bez dovolenia chytil okolo pása a pritiahol si ju bližšie.

„Zatancujeme si.“

Pochopila, že to nebola otázka, skôr rozkaz. A hoci ju neťahal na parket ako vrece zemiakov a zostal stáť, držal ju pevne, takže nemohla uniknúť. V duchu zafučala.

„Nemám pocit, žeby ste mi dávali na výber.“